

**OGÓLNOPOLSKIE SPOTKANIE
BRACI NIOSĄCYCH ODPOWIEDZIALNOŚĆ**

**SŁUŻBA, KTÓREJ ZADANIEM
JEST ZBUDOWANIE KOŚCIOŁA**

*Warszawa
11 – 12 czerwca 2016 r.*

**Służyć zgodnie z wizją, według objawienia i w Ciele,
aby zbudować Boży dom**

Wersety biblijne: Dz 9:1–6, 15, 20–22; 22:6–10, 14–15;
26:16, 18–19; Ga 1:13–14; Rz 12:4–5; Ef 2:21–22.

I. Nasza służba Bogu musi być zgodna z wizją i według objawienia – Dz 9:1–6, 15, 20–22; 22:6–10, 14–15; 26:16, 18–19:

A. Zanim Pan ukazał się Pawłowi i zaświeciło na niego światło z nieba, jego gorliwa służba Bogu wyrażała tak naprawdę sprzeciw wobec Niego i była podżegana przez szatana – 9:1; Ga 1:13–14:

1. Możemy powtórzyć błędy Pawła, ponieważ nasza służba Bogu może posłużyć za narzędzie, którym szatan zniszczy Boże poruszanie – J 16:2.
2. Zanim Paweł spotkał wielkie światło na drodze do Damaszku, miał tradycję, poznanie religii i gorliwość, ale brakowało mu wizji i objawienia – Ga 1:13–14.
3. Paweł zadał Panu dwa pytania: pierwsze – „Kim jesteś, Panie?” – związane z poznaniem Pana i drugie – „Co mam czynić, Panie?” – związane z otrzymaniem Pańskiej wizji – Dz 22,8, 10.
4. W Dziejach Apostolskich 22:10 Paweł zaczął mieć wizję, która odcięła go od poprzedniej służby i wprowadziła w nowotestamentową służbę.
5. To, w jaki sposób Paweł służył Bogu, pochodziło z niebiańskiej wizji, gdy zaś zobaczył tę wizję, to, co ze Starego Testamentu dobiegło końca i zaczął on obierać nowotestamentową drogę – 26:18–19.

B. Nasza służba Bogu może być według objawienia albo być naturalna – Ga 2:1–2, Ef 1:17; 3:3, 5:

1. Służba według objawienia obejmuje: spotkanie Boga, Jego świecenie na nas, otrzymywanie od Niego objawienia i składanie przez Niego brzemienia w duchu – Dz 26:16, 18–19; 22:14–15.

2. Naturalna służba jest zgodna z własnymi pomysłami, spojrzeniami, tradycjami lub nakazami; może również pochodzić z naśladowania innych, a często jest podjęta tylko po to, by zaspokoić potrzeby wynikające z zaistniałej sytuacji – 1 Kor 2:14.
  3. Zewnętrzne działania w naszej służbie Panu nie powinny być pozbawione wewnętrznego objawienia; wewnętrzne objawienie musi kierować naszymi zewnętrznymi działaniami – Ga 1:13–14; 2:1–2.
- C. Wizja i objawienie to sposób, w jaki służymy, i życie służby – Dz 26:19; Ef 3:3, 5, 9:
1. Sposób, w jaki służymy, wymaga od nas wizji, a życie służby – objawienia; sposób, w jaki służymy Bogu, pochodzi z wizji, a życie do służby Bogu – z objawienia.
  2. Paweł koniecznie musiał zmienić zarówno zewnętrzny sposób, jak i wewnętrzne życie; jego stary sposób był nie do przyjęcia, a jego życiu trzeba było położyć kres – Flp 3:4–8.
  3. To, w jaki sposób Paweł głosił, pochodziło z niebiańskiej wizji, a zawartość tego, co głosił – z objawienia; jego sposób był niebiański, a zawartość – żywym Chrystusem – Dz 22:14–15; 26:16, 18–19.

II. Jako wierzący w Chrystusa jesteśmy członkami Jego Ciała i w nim służymy Bogu – Rz 12:4–5; 1 Kor 12:14–27:

- A. Gdy przechodzimy do sprawy służenia Panu, musimy rozumieć, że potrzebujemy Ciała; to ważne, byśmy uświadomili sobie, że nie możemy służyć bez Ciała ani prowadzić duchowego życia poza Ciałem – Rz 12:4–5; Flp 1:19.
- B. Całe chrześcijańskie życie to życie w Ciele, a cała chrześcijańska służba – służba wypełniana w tym Ciele – 1 Kor 12:12–13.
- C. W Nowym Testamencie o służbie nie mówi się wyraźnie ani konkretnie aż do dwunastego rozdziału Listu do Rzymian; to tu objawiona zostaje sprawa służby i przedstawiona jako sprawa Ciała i w Ciele – w. 4–11.
- D. W odniesieniu do służby w kościele nacisk pada na przygotowanie do służby, a w odniesieniu do służby w Ciele – na koordynację w służbie.

- E. W świetle Nowego Testamentu wierzący są członkami siebie nawzajem i są skoordynowani ze sobą w jednym Ciele – w. 4–5; 1 Kor 12:12, 14; Ef 5:30:
1. Znać Ciało Chrystusa to uświadamiać sobie, że jesteśmy jedynie członkami i nie możemy uczynić niczego bez innych.
  2. Chrześcijanin nie jest ukończoną całością, a tylko członkiem Ciała, częścią.
  3. Gdy służymy Panu, powinniśmy służyć z pozycji członka, pozostając w koordynacji z innymi – 1 Kor 12:18.
- F. Jeśli zobaczyliśmy Ciało, nie będziemy już stwarzali podziałów ani nie będziemy indywidualistyczni lub niezależni, będziemy chętnie się scalać – bez narzekania, szemrania czy krytykowania – czemu towarzyszyć będzie miłość, przebaczenie, zrozumienie, wyrozumiałość i cierpliwość; to takie życie Ciała wywiera prawdziwy wpływ na naszą służbę – Ef 1:17–23; 5:23, 30.

III. Nasza służba ma na celu zbudowanie domu Bożego – 2:21–22; J 2:14–17; 14:2; Ag 1:2–11:

- A. Bóg chce, by zbawieni i zbudowani wierzący skoordynowali się ze sobą i byli zbudowani razem jako Jego mieszkanie – Ef 2:21–22:
1. Przyrowadzanie innych do zbawienia i prowadzenie wierzących we wzroście w życiu to załedwie procedury; ostateczny cel Boga polega na zbudowaniu Jego domu.
  2. Zbudowany dom Boży objawia i wyraża Boga, oddaje Mu chwałę, na którą On zasługuje, i wypełnia Jego wolę, żeby zaznał On odpoczynku – J 14:2.
  3. Bóg chce, by żarliwie głosić ewangelię, a także, by wierzący dążyli do duchowości, co doprowadzi do zbudowania Jego domu, kościoła, Ciała Chrystusa.
- B. Musimy troszczyć się o budowanie Bożego domu – 2:14–17; 2 Kor 11:28:
1. Gdy Pan Jezus był na ziemi, w centrum Jego dzieła stało budowanie domu dla Boga; pożerała Go gorliwość o Boży dom – J 2:17.
  2. Apostołowie trudzili się w celu zbudowania Bożego domu – 2 Kor 11:28.

3. Większość wierzących dba o osobiste potrzeby i uznaje siebie za centrum oraz punkt wyjściowy wszystkiego – Flp 2:20–21:
  - a. W odniesieniu do sfery materialnej i sfery duchowej ludzie są samolubni i zawsze chcą coś zyskać dla siebie, a nie myślą o tym, czego Bóg pragnie – Mt 6:8–13, 19–34.
  - b. Jeśli chcemy być chrześcijanami, którzy pasują do Bożego pragnienia i zaspokajają Jego potrzebę w tym wieku, nie możemy utknąć w sobie; musimy wydostać się z siebie, by zadbać o Bożą potrzebę – Ag 1:2–11:
    - (1) Bóg pragnie, byśmy wydostali się z siebie i uwolnili od samolubstwa i w ten sposób zadbali o budowę Jego domu – Flp 2:21; Ag 1:2–11.
    - (2) Zamiast skupiać się na sobie, musimy zadbać o Boży dom.
4. Musimy skupiać się jedynie na Bożym dziele i budować Jego dom – Ef 2:21–22.
5. Służymy Bogu zgodnie z wizją, według objawienia i w Ciele, aby zbudować kościół – dom Boży – J 14:2; 1 Tm 3:15.

Służba, której zadaniem jest usługiwanie życiem

Wersety biblijne: 1 J 1:1–2; 2:25; 5:11–16.

- I. Jako wierzący w Chrystusa i dzieci Boże nie tylko mamy życie wieczne i możemy go doświadczać, lecz także możemy tym życiem usługiwać innym członkom Ciała Chrystusa – 1 J 5:11–16.**
- II. Usługiwać życiem to go udzielać; gdy mamy nadwyżkę życia, możemy z tego zasobu usługiwać innym – 1:1–2; 2:25; 5:11–13, 16.**
- III. Służba mająca na celu zbudowanie domu Bożego to służba, której zadaniem jest usługiwanie życiem – służba zaopatrująca innych w boskie życie – 2 Kor 4:12:**
  - A. Służba w kościele polega na zaopatrywaniu w życie, ponieważ jest służbą życia – Rz 8:2, 6, 10–11:
    1. Jeśli zajmujemy się tylko sprawami służbowymi lub zarządzamy w kościele, ale nie udzielamy innym życia Bożego, nasza służba okaże się niepowodzeniem i będzie bezowocna.
    2. Bez względu na rodzaj wykonywanej służby powinniśmy rozumieć, że za jej pomocą możemy udzielać innym zasobu życia – 1 J 5:16; 2 Kor 4:12.
    3. Jeśli kościół zajmowałby się jedynie różnymi sprawami, a nie udzielał życia, utraciłby swoją naturę i stał stowarzyszeniem.
    4. Musimy tak służyć, by inni mogli otrzymać zasób życia; sprawa ta musi wywrzeć na nas głębokie wrażenie, a także musimy liczyć na Pana, żeby nasza służba stała się wpływem dla Jego życia – J 10:10; 11:25; 1 J 1:2.
  - B. Życie, którego dostarczamy innym, mieści się w Duchu, Duch jest zespolony z naszym duchem, a życie Boże – umieszczone w zespolonym duchu, w którym też mieszka i wzrasta – 1 Kor 15:45b; 6:17; Rz 8:4:
    1. Jeśli mamy dostarczać świętym życia, musimy uwalniać ducha, ponieważ boskie życie znajduje się w naszym zespolonym duchu – 7:6; 1:9.

2. Jeśli naszego ducha się nie uwolni, boskie życie nie będzie mogło się uwolnić.
- C. Musimy zobaczyć, jaka istnieje różnica między życiem a moralnym charakterem – 7:21–23; 8:2, 11:
1. Chrześcijanie mówią o tym, żeby być dobrymi, czyli moralnym charakterze, dobrych uczynkach i dobrym zachowaniu, ale nie o boskim życiu w Słowie Bożym – J 1:4.
  2. Aby nie utrudniać innym przyjęcia boskiego życia, mamy pełnić dobre uczynki i mieć dobry moralny charakter, co wcale nie musi oznaczać, że Boże życie się przez nas wyraża:
    - a. Możemy być nienaganni i godni pochwały, gdy wypełniamy służbę, a mimo to wyrażać jedynie dobry charakter, doskonałość i ludzkie cnoty, co wcale nie jest Bożym życiem.
    - b. Kiedykolwiek inni stykają się z nami, a nie z Chrystusem w nas, stykają się ze śmiercią, nie z życiem.

IV. Na nas, usługujących, musi głęboko wywrzeć wrażenie to, jak bardzo potrzeba, byśmy mogli udzielać życia – 1 J 5:11-16:

- A. Służba, która pochodzi od Boga, wymaga tego, byśmy usługiwali życiem innym – 2 Kor 4:1, 12:
1. Służba, której Bóg od nas oczekuje, nie skupia się na wykonywaniu pracy, ale na usługiwaniu życiem – 1 J 5:16:
    - a. Centrum i przedmiotem zainteresowania służby świętych i kościoła nie jest zajmowanie się przedsięwzięciem ani pracą, ale usługiwanie życiem.
    - b. Bóg pragnie, by w służbie nacisk padał na usługiwanie życiem a nie na przeprowadzanie dzieła czy przedsięwzięcia – 2:25; 5:11–13.
  2. Jedyną normą miary jest to, ile kościół udzielił innym Bożego życia i ile pierwiastka boskiego życia weszło w innych za pośrednictwem służby kościoła – 2 Kor 4:12.
- B. Przynosić owoc to usługiwac życiem, czyli uwalniać zasób życia krzewu winnego – J 15:4–5.
- C. Aby usługiwac życiem innym, musimy być przyłączeni do Chrystusa, mieszkać w Nim i zrobić Mu w sobie miejsce, by nas napełniał; w ten sposób Jego życie, natura, upodobania

i pragnienia stają się naszym życiem, naszą naturą, naszymi upodobaniami i pragnieniami; w pełnionej przez nas służbie Jego wszystko staje się naszym wszystkim – 1 J 2:27; Ef 3:16–17.

D. Oby Bóg miał nad nami miłosierdzie, by cała nasza służba i praca były z Niego, pochodziły z naszej społeczności z Nim i by z nich wypływał On, a także Jego życie, będące zasobem dla innych – por. Ps 36:9–10.

E. Zawsze musimy pamiętać, że służba kościoła to Bóg, który wypływa i zaopatruje innych w boskie życie – J 7:37–39.

V. Usługiwanie polega na wypływie życia – 19:34; 7:37–39:

A. Życie to zawartość Boga i Jego wypływanie; Boża zawartość to Jego istota, a Boże wypływanie to udzielanie się nam Boga jako życia – Ef 4:18; Obj 22:1.

B. Aby życie uwolniło się z naszego ducha, trzeba się uporać z naszym zewnętrznym człowiekiem i go skruszyć – 2 Kor 4:16; Hbr 4:12:

1. Jeśli nasz zewnętrzny człowiek nie jest skruszony, nie dojdzie do niczym niezmaconego wypływu boskiego życia.

2. Jeśli chcemy, by boskie życie uwolniło się z naszego wnętrza, musimy zostać pokonani w swojej duszy i pozwolić, by duch panował nad każdą sprawą i nią kierował; wówczas Pańskie życie będzie mogło wypływać – Ef 3:16–17.

C. Aby życie wypływało, potrzebujemy być z Chrystusem w Jego śmierci uwalniającej życie; to utożsamienie z uderzonym Chrystusem, którego symbolizuje uderzona skała – J 19:34; Wj 17:6:

1. Gdy utożsamiamy się z uderzonym Chrystusem, czyli gdy jesteśmy jedno z Nim, który jest uderzonym Chrystusem, boskie życie, czyli żywa woda, z nas wypływa – w. 6; J 7:38; por. Flp 3:10.

2. Nasze ludzkie życie, naturalne życie, trzeba uderzyć, żeby z głębi nas mogła wypływać żywa woda – 2 Kor 4:10–11, 16.

3. Jeśli jesteśmy jedno z uderzonym Chrystusem, utożsamieni z Nim, doświadczymy ukrzyżowania naszego naturalnego życia, a następnie – podobnie jak boskie życie Chrystusa

wypłynęło w postaci żywej wody przez Jego uderzone ludzkie życie – również doświadczymy tego, że woda życia popłynie, gdy uderzone zostanie nasze naturalne życie – w. 10–12.

VI. Jeśli mamy usługiwać życiem innym, musimy zdawać sobie sprawę z tego, że śmierć przypuszcza atak na kościół – Mt 16:18; Rz 5:17, 21:

- A. Począwszy od Edenu, Boży spór z szatanem dotyczy życia i śmierci – Rdz 3:3–4; Rz 5:12, 17, 21; 1 Kor 15:22.
- B. To, co jest z Boga, nosi cechy życia, a to, co z szatana – śmierci; w kościele wszystko, co pochodzi z Boga, jest życiem, a co pochodzi z szatana – śmiercią – J 1:4; 10:10; 11:25; Hbr 2:14.
- C. Atak na kościół przypuści śmierć, bramy Hadesu – Mt 16:18.
- D. Szatan najbardziej boi się tego, gdy kościół stawia opór jego mocy śmierci – 2 Tm 1:10.
- E. Życie wieczne, które jest w nas, może przewyciężyć śmierć zarówno w nas, jak i w innych członkach kościoła – 1 J 5:11–13, 16.
- F. Musimy doświadczać życia wiecznego i nim się w sobie radować, a także usługiwać tym życiem innym, dzięki temu, że będziemy kanałami, którymi płynie życie wieczne – J 7:37–39; Flp 1:24–25.
- G. Bóg zamierzył, żeby kościół objawiał życie Chrystusa; kościół zatem musi być pełen życia, a nasza służba w kościele – usługiwać życiem – 1 J 1:1–2; 2:25; 5:11–13, 16; 2 Kor 4:12.

